γευθῇ ἀπὸ τὸν Ἀρχαῖο Κόσμο περιμένουμε μ' ἕνα δίκιον πόθο. Τὸ βιβλίο ποὺ δημοσίεψε τώρα εἶναι καθὼς λέει «*χάριν τῶν πολλῶν*», καὶ τὸ εἶχε τυπώσει γαλλικὰ στὰ 1896. Ἡ Ἑλληνικὴ ὅμως αὐτὴ ἔκδοση ἔχει γίνει σύφωνα μὲ τὰ πιὸ νέα πορίσματα τῆς Ἐπιστήμης κι ὁ κ. Φίλιος μιλεῖ σὲ δαύτη ὄχι μονάχα μὲ τὴν αὐθεντικότητα τοῦ σόφοῦ, ἀλλὰ καὶ μ' ἐνθουσιασμὸν ἱεραποστόλου μιᾶς Ὑπέρκαλης Θρησκείας, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐμπνεύση τὴν ἀγάπη πρὸς τὰ λείψανα τῆς Ἀρχαιότητος καὶ τὴ λατρεία πρὸς τὸ Ἀρχαῖο Πνεῦμα, τὸν *ἁγνὸ πατέρα τοῦ Μεγάλου, τοῦ Ὡραίου καὶ ἀληθινοῦ Καλοῦ*. Καὶ σὲ πολλὰ μέρη ὑψώνεται ὁ ἀρχαιολόγος σ' ἀληθινὸν ποιητὴ καὶ μᾶς μιλεῖ ἐμπνευσμένα γιὰ τὶς τελετὲς τῶν Ἐλευσινίων, καὶ μᾶς ζωγραφίζει ἀκόμη μ' ὡραῖα χρώματα τὴ φύση τὴν περίμορφη τῆς Ἱερῆς Πόλης, ποὺ καὶ ρημαδιασμένη, καθὼς τώρα βρίσκεται, δὲ φέρνει στὴν ψυχή μας τὴ σκέψη τοῦ θανάτου καὶ τῆς καταστροφῆς, ἀλλὰ φωτοστόλουστη, μὲ φόντο τὴν ἔνδοξη θάλασσα τῆς Σαλαμίνας, καὶ τὰ γραμμένα γύρω βουνά, γλυκοτραγουδάει παντοτεινὰ τὸ τραγούδι τῆς Ζωῆς.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

ΟΙ ΠΙ ΘΕΛΗΤΗΣ

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τίτλους ποὺ χαρίσανε οἱ ἡμερίδες στὸ Γεννάδιο: Τέκνον τῆς πατρίδος—ὁ μεγάλος ἄνδρας—ἡ ἀποθέωσις τοῦ Γενναδίου — ὁ ἐθνικοπρόβλητος ὑποψήφιος κτλ.

— Μπορούσανε νὰ τὸν ποῦν ἀκόμα ὁ τυποπρόβλητος Γεννάδιος, καθὼς μπορούσε καὶ ἡ ἀφεντιά του νὰ πεῖ τὶς ἡμερίδες μας ὁ Γενναδιοχτυπημένος τύπος. Ὅσο γιὰ τὸ «ἀγορασμένος τύπος» ποὺ φωνάζουνε μερικοί, εἶναι χοντρὴ συκοφαντία.

— Ὁ κ. Γεννάδιος κι ἄ δὲ βγεῖ βουλευτής, δὲ θὰ χάσει τίποτες ἀφοῦ ἀποθεώθηκε δίχως λόγο (ἐξὸν τοὺς λόγους ποὔβγαλε) τὴν Τετράδι γράδι κι ἀφοῦ κέρδισε—ἢ ἀγόρασε ἀκριβὰ—τόσα τιμητικὰ ἐπίθετα. Τιμή του πάντα καὶ καμάρι του ποὺ τὴν πρώτη ρητορική ψυχρολουσία τὴ δέχτηκε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸν κ. Κ. Οἰκονόμου, δημοσιογράφο καὶ διδάχτορα τοῦ δικαίου, καθὼς γράψανε οἱ ἡμερίδες.

— Στὴν Αἴγυπτο, μαθαίνουμε, ἔπεσε φοβερὴ φιλολογικὴ ἀκρίδα, Κουρούπης, Βῶκος, Ἀνωτόπουλος κλπ. Ἀλλοίμονο στὰ κεμέρια τῶν ὁμογενῶν.

— Ὁ Νικ. Βέης μᾶς ἑτοιμάζει μεγάλο ρομάντζο (ὄχι βέβαια ἱστοριοδιφικό, οὔτε μὲ παραπομπὲς, μὰ ζωντανὸ καὶ λυρικώτατο) μὲ τὸν τίτλο «Πεθαμένη Ἀγάπη».

— Ὁ ἀγαπητὸς Βέης τὸ ρομάντζο του θὰν τὸ τυπώσει στὸ «Νουμᾶ».

—Κ' ἡ ἐφημεριδούλα «Κούμη» ποὺ βγαίνει στὴν Κύμη τάβαλε μὲ τὸν «Ἀθρώπινο μηχανισμὸ» τῆς κ. Παπαμόσκου. Νὰ μείνει πίσω μαθὲς ἀπὸ τὶς ἡμερίδες τῆς Ἀθήνας καὶ λόγου της ; Μπᾶ ! ὁ Θεὸς νὰ φυλάξει !

— Ἀπὸ ἕνα ἐκλογικὸ τραγουδάκι, ποὺ δὲν τραγουδήθηκε ἀκόμα μὰ δημοσιεύτηκε στὴν «Ἀκρόπολη», ξεσηκώνουμε αὐτὸ τὸ στίχο :

«Στὸ Γεννάδιο ὅλη μέρα
δίνετ' ἄσπρο πέρα-πέρα».

— Φαντάσου καταδίκη, νὰ ψηφίζεις ὅλη μέρα τὸ Γεννάδιο !

— Στὸ δεύτερο τραπέζι τους οἱ χορτοφάγοι θάχουνε, μαθαίνουμε, καὶ σανό, ἂν κι ὁ σανὸς δὲν ἔλειψε καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτο τους τραπέζι μὲ τοὺς λόγους καὶ τὶς ἐξυπνάδες τοῦ κ. Φιλάρετου.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

«Πᾶσα κίνησις ἐν τῇ πόλει καὶ τοὺς ἐξοχικοὺς δήμους τοῦ νομοῦ κατέστη ἀδύνατος».

(«Ἑστία» 16 τοῦ Γεννάρη, σελ. 4, στήλ. 4 κατου κάτου).

«Ἡ οἰκογένεια Λάϊγκ κατάγεται ἐκ Νορβηγίας καὶ ἐγκατασταθεῖσα εἰς Σκωτίαν πρὸ 300 ἐτῶν».

(«Ἄστυ» 18 τοῦ Γεννάρη, σελ. 1, στήλ. 5).

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη.

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 1, Περαίας 1, Ἐπαρχίες 6.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 14, (κι ἀμὰν ἀμὰν !), Περαίας 3, Ἐπαρχίες 4.

Κλεψιές. Ἀθήνα 6, Περαίας 1.

Ἀπαγωγές. Ἀθήνα 1, Ἐπαρχίες 1, (ἕνας τραγόπαπας μιὰ παντρεμένη).

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Park. Liverpool καὶ Κ. Δελ. Ἀλεξάντρεια. Λάβαμε τὶς συντρομὲς τοῦ 1907 καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.—κ. Γ. Κασιμ. Ἀλεξάντρεια. Λάβαμε τὴ συντρομὴ τοῦ 907 κ' εὐχαριστοῦμε. Τὸ «Ταξίδι», Β'. ἔκδοση, ποὺ ζητᾶς ἔχει 4 φρ. χρ. Σοῦ τὸ γράψαμε, μὰ φαίνεται δὲν ἔλαβες τὸ γράμμα μας.—κ. Γ. Πετρ. Μιτυλήνη. 20—25 δρ. τὸ τυπογραφικὸ φύλλο.—κ. Β. Πασχ. Κάϊρο, καὶ Σ. Σ. Ἑλβετία. Λάβαμε τὶς συντρομὲς τοῦ 907 καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντίκρυ στὴ Βουλή), πουλιοῦνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἕνα καὶ 1,25 φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, τὰκόλουθα βιβλία : Τοῦ ΨΥΧΑΡΗ «Τὄνειρο τοῦ Γιαννίρη» — τοῦ ΠΑΛΑΗ «Ἥλιος καὶ Φεγγάρι»—τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ Ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννηση»—τοῦ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης», «Μαζώχτρα καὶ Βροκόλακας» καὶ «Νησιώτικες Ἱστορίες»—τοῦ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ «Οἱ σκιές μου»—τοῦ Χ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ «Ὁ Μέγ' Ἀλέξαντρος»—τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «Τὸ Ἀνεχτίμητο» (δράμα)—τοῦ ΠΑΛΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Θρησκεία καὶ Πατρίδα»—τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ παλιὰ καὶ τὰ Κινούρια»—τοῦ Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματιά»—τοῦ Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανοὶ καὶ πεθαμένοι» καὶ «Ὁ Ἄσωτος» (δράματα)—τοῦ ΛΟΓΓΟΥ «Δάφνης καὶ Χλόη» (μεταφρ. Βουτιερίδη)—τοῦ ΕΥΡΙΠΙΔΗ «Ἡ Μήδεια» (μεταφρ. Περγιαλίτη)—τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «ὁ Αἴας» (μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη).

Η ΙΛΙΑΔΑ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλεξ. Πάλλη δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Ο ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλεξάντρας Παπαμόσκου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 καὶ φρ. χρ. 2 γιὰ τὸ ἐξωτερικό

Τοῦ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ «Ἴαμβοι καὶ Ἀνάπαιστοι»—«Τριοεύγενη»—«Γράμματα»—«Ἀσάλευτη Ζωή», 6 δρ. ἀντὶς 12 ποὺ πουλιοῦνται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες 6,50 καὶ γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ 7 φρ. χρ. δίχως ἄλλο ἔξοδο γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

Τὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμᾶ» προμηθεύει στοὺς συντρομητάδες του Ἐξωτερικοῦ ὁποια βιβλία τοῦ ζητήσουνε, χωρὶς καμιὰ ξεχωριστὴ προμήθεια, ἐξὸν τὰ ταχυδρομικά.

Τόμοι περασμένοι τοῦ «Νουμᾶ» πουλιοῦνται μονάχα τοῦ Β', Γ' καὶ Δ' χρόνου 15 δρ. ὁ ἕνας. Τοῦ πρώτου χρόνου δὲν ὑπάρχουν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζιτικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1)2	τοῖς	ο)ο	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6 μην.
	»	»	»	»	»	»	1 ἐτ.
2 1)2	»	»	»	»	»	»	2 ἐτ.
3	»	»	»	»	»	»	4 ἐτ
4	»	»	»	»	»	»	5 ἐτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

δηλαδὴ πὼς δὲν εἶναι καὶ τόσο ἄρρωστη. Φτάνει πιά, λέει, κ' ἡ φασαρία γιὰ ἕνα νερό. Στὸ τέλος παρατήρησε καὶ κάτι μεγάλα γράμματα, μὰ ψιλὰ καὶ σὰ λιγνούτσικα. *Μικροσκοπικὴ ἐξέταση* στὸ *κατακάθισμα*. Καὶ πάλε μιὰ σημειωσούλα μὲ τὸ μελάνι· *Αἱματῖνες πολυάριθμοι. Κάμποσα λεφτοκύτταρα*. Λεφκοκύττρα, λεφκαδι, θὰ μοιάζουνε. Τὰ εἴδαμε καὶ πιὸ ἀπάνω. Αἱματῖνες, αἷμα, τὸ ἤξερε δὰ πὼς τὸ αἷμα της ἔρρεγε. Δὲ θάσπασε ὅμως τἄντερό της, εἰδεμὴ θὰ τόλεγε τὸ χαρτί. Ἀφοῦ τὰ βάλανε κάτω κάτω, στο τέλος τῆς δέφτερης σελίδας, δὲ θὰ εἴχανε καὶ πολλὴ σημασία. Ἔτσι, γιὰ νὰ ποσώσουνε τὴν ἀνάλυση.

Τὴν ἴδια ἐντύπωση δώσανε καὶ στὴ Λουΐζα τὰ γραφτά. Πῆγε μιὰ στιγμὴ καὶ τἄδειξε τοῦ ἀντρός της, μ' ἕνα· *Βλέπεις* ! σὰ νὰ τόφταιγε κεῖνος μὲ τὴ φιλαργυρία του ποὺ δὲν εἶχε τίποτα ἡ Κατινούλα. Ζεματίστηκε κι οὔτε τῆς ἔμελε πιὰ ποὺ θὰ τὰ ξεμυστερεφτῇ τώρα ἡ νύφη της στὴν κυρία. Ντρεπότανε ἄξαφνα καὶ τὸ γιατρό, νὰ τρέξῃ, νὰ πλερώσῃ κιόλας, γιὰ τέτοιες κουβέντες, ἂν καὶ τῆς ἄρεζε κάπως τὸ *Λεφκάδι*. Μὰ ἡ σκρόφα τῆς γιαγιᾶς της λεφκαδιασμένη δὲν εἴτανε, γιὰ βέβαιο, καὶ βαρέθηκε.

Ἡ Ἄννα, σὰν τῆς ἔφερε ἡ Κατινούλα τὸ χαρτί φαντάζεσαι μὲ τί τρόμο, ποὺ τόλμησε, λέει, νὰ γυρέψῃ κι ἀ ἄλυση, νά, ἡ Λουΐζα τὸ θέλησε—ἡ Ἄννα μὲ τὸ γλυκό της τὸ χαμόγελο, τῆς ἀποκρίθηκε πὼς πολὺ ὀρόνιμα φέρθηκε ἡ Λουΐζα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς δυὸ σελίδες, καὶ μὲ κάμποση κρίση, ἀντὶς νὰ διαβάζῃ πράματα ποὺ δὲν τὰ καταλάβκινε καὶ καλά, τῆς εἶπε πὼς πρέπει νὰ πάῃ στὸ γιατρό—καὶ νὰ μὴν τῆς νοιάζῃ γιὰ τοὺς παράδες.

Ὁ κ. Ἀντρέας, ὅταν τἄμαθε, ταράχτηκε, συλλογίστηκε τὴν Ὄλια, μάλλωσε τὴν Κατινούλα ποὺ τοὺς τἄκρυφτε τόσους μῆνες, τῆς εἶπε κι ἀφτὸς πὼς χωρὶς ἄλλο νὰ τρέξῃ στοῦ κ. Ἀμάρου—τοῦ γιατροῦ τῆς οἰκογένειας—πὼς ὁ κ Ἀμάρος θὰ τὴ γιατρέψῃ, ἀφοῦ τὴ γνώριζε ἀπὸ τότες ποὺ ἀρρώστησε πρώτη φορά...τότες, κι ἀναστέναξε μέσα του μὲ πόνο, γιατὶ τότες σήμαινε σὰ ζοῦσε ἡ Ὄλια. Ἔπειτα, πῆρε τὸ χαρτάκι καὶ σὰν πρεσβύτης ποὺ εἴτανε, κάθισε τὸ λορνιό του στὴ μέση τῆς μύτης, νὰ μελετήσῃ τὴν ἀνάλυση. Ὁ κ. Ἀντρέας ἤξερε θαρρῶ ἀπὸ γιατρικὴ ὅσο ἤξερε κ' ἡ Κατινούλα. Μὰ ὁ κ. καθηγητής, συνηθισμένος ἀπὸ τὰ κείμενα, νόμιζε μὲ τὰ σωστά του καὶ μὲ τὴν ἴδια μέθοδο, φτάνει νὰ προσέξῃ, θὰ βγάλῃ τὸ νόημα τοῦ χαρτιοῦ. Περίεργο ποὺ ἐνῶ ἀπόφεβγε κάθε εἶδος φαφλαταρία, καὶ ματαιότητα καμιὰ δὲν εἶχε, παρὰ ξεναντίας, ἅμα σκούνταφτε σ' ἕνα στίχο τοῦ Σοφοκλῆ τοῦ ἀγαπημένου, δὲν τόκρυφτε μήτε στὸν ἐκφτό του καὶ ξαστερα τὸ μελογοῦσε πὼς δὲν καταλάβαινε, ὡςτόσο δὲν τοῦ πέρασε μιὰ στιγμούλα πὼς στὴν ἀνάλυση τουλάχιστο θὰ δυσκολεφτῇ. Καὶ πιὸ περίεργο ἀκόμη ποὺ ὁ σοφός, ὁ καλλιεργημένος ἄθρωπος κατάλῃξε ἀπαράλλαχτα στὰ συμπεράσματα ὅπου εἶχε κατασταλάξει πρὶν καὶ ἡ Κατινούλα. Τὸ αἷμα βέβαια πὼς δὲν τοῦ ἄρεσε. Ἴσως κάμιὰ γυναικοαρρώστια, τῆς μήτρας ἢ τίποτις ἄλλο. Τὸ κυριωτερο τοῦ φάνηκε τὸ *λεφκάδι*—τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο καὶ τὸ μόνο γνωστό του. Τὰ *λεφκοκύττταρα*, μικρὰ πράματα. Ἡ σημειωσούλα στὸ τέλος, ἔτσι, γιὰ νὰ τὰ συγκεφαλαιώσῃ. Τὸ λεφκάδιασμα ἔπρεπε νὰ κοιτάξῃ ὁ γιατρός. Κι ἀφοῦ τἀποφάσισε, πρόσμενε ὁ Ἀντρέας νὰ πάῃ στὸ γιατρὸ ἡ Κατινούλα καὶ νὰ μάθουνε ὅλοι τί τρέχει, δηλαδὴ πόσο καιρὸ θὰ βαστάξῃ, γιατὶ μὲ τὸν κ. Ἀμάρο σίγουρα πὼς θὰ γειάνῃ. Καλὸς γιατρὸς καὶ φίλος.

(ἀκολουθεῖ)